

og levere Trofast dem til Sønderslidselse.

Ja selv Fruen, som dog var saa mild og sød som Thevand, maatte uderligere tage Kandidaten for sig og bebrejde ham alvorligt, at han dog kunde nænne at tale saa ondt om det søde Dyr.

Alt dette forstod Trofast meget godt, men han foragtede Kandidat Hansen og tog ingen Notits af ham. Han nedlod sig til at sønderslide Hanskerne, fordi det nu engang glædede hans Ven Valdemar; men ellers lod han som om han ikke saa Kandidaten.

Da Kosteletterne kom, spiste Trofast dem stille og diskret; han knasede ikke Benene, men pillede dem rene og slikkede Tallerkenen. Derpaa gik han hen til Grossererens og lagde sin høje Lab op paa hans Kne. »Velbekommen — velkommen! — gamle Dreng!« raabte Grosserereren rørt; han blev lige rørt hver Morgen, naar dette gentog sig.

— — — Trofast var af de ægte danske Racehund fra den zoologiske Have; Kongen havde endog købt hans Broder, hvilket blev udtrykkelig fortalt til alle, som kom i Huset. — Men han havde alligevel haft en temmelig hård Opvækst; thi det var hans oprindelige Bestemmelse at være Pladshund ude paa Grossererens store Kullager paa Kristianshavn.

Derude opførte Trofast sig mønsterværdigt. Vild og rasende som en Tiger om Natten var han, om Dagen saa stille, venlig — ja ydmyg, at Grosserereren blev opmærksom paa ham og forfremmede Trofast fra Pladshund til Stuehund. Og fra dette Øjeblik var det egentlig først at det ædle Dyr udvikle alle sine Fuldkommenheder. — — — Og efterhaanden som de øvrige Medlemmer af Familien lærte at vurdere dens sjældne Egenskaber, avancerede Trofast, indtil Kandidat Hansen paastod, at den var den egentlige Herre i Huset.

Vist er det, der kom noget i Trofasts hele Opførsel, som tydelig tilkendegav, at han var sig selv bevidst den Stilling, han indtog. — Han standsede ikke længer ydmygt ved Døren, men gik selv i Forvejen, saa snart nogen aabnede. Og blev der ikke lukket op for ham straks naar han skrabede, saa rejste det mægtige Dyr sig paa Bagbenene, lagde Labberne paa Dørklinken og aabnede for sig selv.

Da han første Gang gjorde dette Kunststykke, raabte Fruen henrykt: »Er han ikke dejlig? — ganske som et Menneske, bare saa meget bedre og trofastere.« — Det var ogsaa de andres Mening der i Huset, at Trofast var bedre end et Menneske. — Hver især syntes ligesom at kvitte lidt af paa sine egne Synder og Skrubeligheder ved denne beundrende Dyrløse af det ædle Dyr; og hver Gang nogen var misfornøjet med sig selv eller andre, fik Trofast de allerfortroligste Meddelelser og dyre Forsikringer, at han dog var den eneste, man kunde stole paa.

— — — Derfor var det ikke at undres over, at Trofast optraadte med en vis Værdighed hjemme i Huset. Men ogsaa paa Gaden kunde man se paa ham at han følte sig sikker og stolt ved at være Hund i en By, hvor Hundene har Magten.

Naar de laa paa Landet om Sommeren, plejede Trofast kun at tage med ind til Byen en

Gang om Ugen eller saa, for at lugte paa gamle Bekendte. Her ude paa Landet levede han udelukkende for sin Sundhedsbadebede, rullede sig ind i Blomsterbedene og gik saa ind i Stuen for at gnide sig tør paa Møblerne Damerne og tilslut paa Kamintæppet. — Men den øvrige Del af Aaret var hele København til hans Disposition, og han disponerede over hele Byen med stor Frejdighed.

Hvad var det ikke for en Nydelse tidligt om Vaaren, naar det fine Græs begyndte at spire paa de offentlige Plæner, som ingen menneskelig Fod maatte betrede, da at rende op og ned og rundt i Ring med nogle gode Venner, saa Græstotterne fløj i Luften. — Eller naar Gartnerens Folk var gaaet hjem til Middag, efter at have puslet og arbejdet den hele Formiddag med de fine Blomster og Buske, hvor var det da ikke morsomt at lade, som om man grov efter Muldvarp: stikke Snuden ned i Jorden midt i Blomsterbedet, pruste og blæse og saa til at grave Jorden op med Forbenene, standse lidt, stikke Snuden ned igen, blæse, og saa til at grave Jord af alle Kræfter — indtil Hullet var saa dybt, at et eneste kraftigt Spark med Bagbenene kunde kaste en hel Rosenbusk med Rod og altsammen højt — højt op i Luften.

Naar Trofast efter en saadan Bedrift laa stille midt ude paa Plænen i den varme Vaarsol og saa Menneskene trække saa beskedent udenom i Stov og Sole, da logrede den i al Stillehed ad sig selv. —

Saa var det de store Slagsmaal i Grønningen eller rundt »Hestene« paa Kongens Nytorv; derfra gik det, vaad og tilsolet, i en Fart op igennem Østergade mellem Menneskenes Ben, gnidende sig mod Skorter og Benklæder, vællende gamle Damer og Born, med ubegrænset Fortovsret til begge Sider, snart styrtende ind i et Gaardsrum, op ad Køkkentrappen efter en Kat, snart udbredende Skræk og Forvirring ved at ryge i Struben paa en gammel Fjende, man traf; — eller ogsaa kunde det stundom mere Trofast at standse midt foran en lille Pige, som gik Ærinde for sin Mor, stikke den sorte Næse lige op i hendes Ansigt og saa brøle af vildt Gab: vov — vov — vov!

At se den Lille! hun blev blaa i Ansigtet, Armene stivt strakte nedefter, trippende med Fødderne, uden at kunne faa Lyd i Skriget. — Men de voksne Damer paa Gaden skammede hende ud og sagde: »Sikken en lille Nar! hvor kan du dog være bange for saadan en køn, rar Hund! den vilde jo bare lege med dig; se hvor stor og rar den er, vil du ikke klappe den?«

Men det vilde den Lille paa ingen Maade; og da hun kom hjem til sin Moder, sad Hulkken hende endnu i Halsen. Men hverken hendes Mor eller Doktoren kunde senere begribe, at det muntre, friske Barn ved mindste Forskrækkelse blev blaa, stiv og uden Lyd i Skriget.

— — — Blandt Menneskene paa Gaden ændrede Trofast ingen uden Politibetjentene. Thi med sin skarpe Forstand havde han forlængst indset, at Politiet var der for at beskytte ham og hans Medhunde mod Menneskenes manglehaande Overgreb. Derfor stansede han altid velvilligt, naar han mødte en Betjent, for at lade sig klo bag Øret. — Især havde han en god, tyk Ven, som han mødte oppe i Aaben-

raa, hvor Trofast havde en mangeaargig liaison. —

Naar Politibetjent Frode Hansen steg op af en Kælderhals, som han meget ofte gjorde, thi han var en gemmelygt Fyr, som det var en Fornøjelse at byde en halv Bajer, — da havde hans Ansigt megen Lighed med den opgaende Sol; thi det var rundt og rødt, varmt og straalende. — Men naar han saa fremstod i fuld Figur paa Fortovet, kastede et strengt Blik op og nedad Gaden for at undersøge, om nogen ildesindet Person havde set, hvor han kom fra, da dukkede der frem en Erindring om noget, vi som unge Mennesker læste om i Fysiken, og som jeg tror vi kaldte Udvidelsescoefficienten.

Thi naar man betragtede det dybe Indsnit, som hans stærke Bælte gjorde baade for og bag og paa Siderne, fik man uvilkaarlig det Indtryk, at der inde i Politibetjent Frode Hansens Mave sad saadan en Coefficient med en overordentlig Trang til at udvide sig.

— — — Forøvrigt var Frode Hansen ikke saa farlig at komme nær; han ansaa endogsaa for en af de uskedeligste Betjente; yderst sjældent gjorde han nogen Anmeldelse af nogen Art. Alligevel stod han vel anskreven hos sine Overordnede, thi naar nogen først var meldt af andre, kunde man bare spørge Frode Hansen, han havde altid en eller anden Oplysning at give om alt muligt.

Paa den Maade gik det ham godt i Verden; han var næsten afholdt i Aabenraa og nedover Vognmagergade; ja selv Madam Hansen fandt undertiden Raad til at byde ham paa en halv Bajer. — Og hun havde dog ikke meget at give bort. Fattig og fordrucken havde hun nok at gøre med at fægte sig frem med sine to Born. —

Ikke saa at forstaa, at Madam Hansen arbejdede eller prøvede at arbejde sig frem, end sige op; naar hun bare kunde række at betale Huslejen og saa beholde lidt til Kaffe og Brændevin, saa havde hun ellers ingen Illusioner. —

I Virkeligheden var det selv i Aabenraa den almindelige Mening, at Madam Hansen var et Svin; og naar man spurgte hende, om hun var Enke, plejede hun at svare: »Ja ser De; — det er sgu ikke godt at vide.« — Datteren var omkring femten Aar, Sønnen et Par Aar yngre. Ogsaa om disse var den almindelige Mening i og om Aabenraa, at et værre Par Unger var sjældent opvokset i disse Egne.

Valdemar var en lille bleg, mørkeøjet Fyr, glat som en Aal, fuld af Ondskab og List, med et Ansigt af Viskelæder, der i et Sekund kunde veksle fra den vildeste Frækhed til den mest faareagtige Uskyld. — Heller ikke om Thyra var der andet godt at sige, end at hun lod til at ville blive en smuk Pige. Men alskens stygge Historier blev der allerede fortalt om hende, og hun drev Byen rundt i meget forskellige Ærinder.

Madam Hansen havde aldrig hørt disse Historier, hun slog det bare hen. — Lige saa lidt tog hun noget Hensyn til Naboen og Veninderen Raad, at lade Bornene skotte sig selv — de var saamænd forvorne nok til det — og hellere tage et Par Løgerende, som betalte.

»Nej — nej!« svarede Madam Hansen, »saa længe de har som et Slags Hjem hos mig, saa faar dog ikke Politiet helt Klo i

dem, og saa flyder de da ikke ganske udover.«

Dette: at Bornene ikke skulde flyde ganske udover — var i hendes Hjerne blevet det sidste Punkt, om hvilket der samlede sig, hvad der efter et Liv som hendes kunde være tilovers af en Moder.

Og derfor sled hun videre, skældte og slog Bornene, naar de kom sent hjem, ordnede deres Seng og gav dem lidt Mad og holdt dem saaledes til sig — paa den Maade som det nu var.

Mange Ting havde Madam Hansen forsøgt i sit Liv, og alt havde bragt hende trivsel nedover: fra Tjenestepige til Opvartningspige, nedover forbi Vaskerkone og dertil, hvor hun nu var. —

Om Morgenens tidlig, før det lysnede, kom hun mod Byen over Knippelsbro med en tung Kurv paa hver Arm. Ud af Kurvene stak der Kaalblade og Gulerodsgræs, saa man kunde mene, hun gjorde sig en Forretning af at købe Grøntsager hos Bønderne ude paa Amager for at sælge dem i Aabenraa og deromkring. — Alligevel var det ikke en Grønthandel, Madam Hansen drev, men derimod en lille Kulhandel; hun drev den helst ismug og i smaa Portioner med Fattigfolk som hun selv.

Denne tilsyneladende Uoverensstemmelse blev der ikke lagt Mærke til i Aabenraa, ikke engang Politibetjent Frode Hansen syntes at finde noget paaførdende ved Madam Hansens Forretning. — Naar han mødte hende om Morgenens, slæbende paa de tunge Kurve, kunde han tværtimod ganske venlig spørge: »Nu — lille Madam Hansen, var Roerne billige i Dag?« — og var hans Hilsen mindre venlig, blev han trakteret med en halv Bajer udpaa Dagen.

Dette var en staaende Udgift for Madam Hansen, og hun havde endnu en til. Hver Aften købte hun sig et stort Stykke Wienerbrød med Sukker paa. Hun spiste det ikke selv, heller ikke var det til Bornene, ingen vidste hvad hun gjorde med det, og der var heller ikke nogen, som lagde stort Mærke til det.

Var der ingen Udsigt til halve Bajere, saa promenerede Politibetjent Frode Hansen med Værdighed op og ned ad Gaderne. Mødte han saa Trofast eller en anden af sine Venner blandt Hundene, stansede han altid længe for at klo den bag Øret. Og naar han iagttog den store Ugenethed, hvormed Hundene opførte sig paa Gaden, var det ham en sand Fornøjelse at kaste sig med Stræghed over en uheldig Mandsperson og notere hans fulde Navn og Adresse, fordi han havde tilladt sig at kaste en Konvolut i Rendestenen.

(Sluttes i næste Nr.).

Et og andet.

Amerikansk Redaktionshistorie.

Redaktøren af et stort amerikansk Blad kom forleden Eftermiddag uventet ind i Redaktionslokalerne, hvor Bladets Eftermiddagsudgave skulde blive til. — Hvordan er det, de Herrer sidder og sover i det? sagde han. Hvor er Nyhederne fra Krigsskuepladsen, naar jeg spørger?

— Hvilke Nyheder? spurgte Redaktionssekretæren.

— Kære Mand, sagde Redaktøren — naar Præsten kender dem, skalde I vel ogsaa gøre det! Jeg hørte for et Øjeblik

siden i Radioen Præsten fortælle om den ægyptiske Armé, der var druknet i det røde Hav. Det kunde Præsten allerede fortælle om, og vi havde ikke et Ord om det i sidste Udgave! Sé nu at vægne op, mine Herrer, nu da der endelig er noget decideret Forsidestof!

Aftursvar til hr. Kallsoy.

Gamli skúlafelagi!

Tað var í Seyrvági, á tí seinasta fundi, víl vóru saman, at tú talaði um menn, ið hövdu keypt skip og mist tey aftur. Tú talaði um, at hesir menn verða rúinaraðir o. s. fr.

Eg spurdi teg tá, hvussu vit skulu byrgja fyrri, at slík óhapp skulu ráma menn, sum hava spart sær nokur lúsin saman. Tað er syrgjuligt, at slíkir menn skulu koma á húsagang. Tú svaraði ikki tá á spurning míni; men nú svarar tú, at tú veist eini ráð, sum bráfrøngishjálpið danska ríkisstýrið skil geva okkum, Fóroyingum, loyvi at rógvá út í Grønlandi. Eg má tessvegna spyrja teg, gamli vinur, hevir tú mist teg sjálvan burtur? Veist tú eingi ráð at bjarga Fóroyingum uttan at falla á knæ fyrri tað danska ríkisstýrið? »Hvor ere nu de store Vovehalse?« Hvar er nú mín gamli skúlafelagi, sum breggjái av, at vit skulu vera sjálvbjargnir? Eg má siga, at eg kenni teg ikki aftur. Tað danska ríkisstýrið skal bjarga mínum gamla skúlafelagi út øllum vanda? Eg má klípa meg í armin eins og Jeppe tá hann lá í song barónsins. Eg má spyrja meg sjálvan, um eg sovi ella vaki.

Sjálvanda vilja vit javnaðarmenn biðja tað danska ríkisstýrið um loyvi at rógvá út í Grønlandi. Vit vilja halda áfram við hesum kravi eins og kravinum um friar ræsur í Grønlandi, men skulu vit venta somdir í hesum máli, mega vit vera borgarar í sama ríki, sum Skráligar eru. Vilt tú tað, mín gamli skúlafelagi? Tú sigur, at vit javnaðarmenn onga stóðu hava tíkið til spurningin, antin Fóroyingar skulu ráða í Fóroyum ella ikki. Tað kann væl vera, at so er. Men veist tú eingi ráð at bjarga Fóroyingum uttan tey sum tú nevni: danska ríkisstýrið skil hjálpa okkum, so hevir tú tíkið greiða stóðu í hesum máli. Tú ert so góður sambandsmaður, at fáir finast slíkir.

Fyrri at bjarga landi okkara havi eg peikað á, at ein og hvør fóroyingur má standa sum ein steinur í tí fóroyska manngarðinum, so vit sleppa undan teim privatkapitalistiskum garðbrótaranum, sum nú súgva milliónir út av Fóroyum. Á henda hátt vilja vit javnaðarmenn gera útveg fyrri, at teir menn sum keypa skip, ikki skulu missa tey aftur. Hetta er mín stóða; men tú rópar á tað danska ríkisstýrið um hjálpi. Hvor er nú tann sanni sjálvbjargnismaðurin, tú ella eg, hr. Kallsoy?

Tú ert eini í íva um hvør vítt landshandil kann stovnast her á landi. Her til skal eg siga at nýliga havi eg skrivað tær greinir í hesum blaði um lands-handil, og tann triðja greinin um sama evnið liggur heima hjá mær og kemur skjótt í blaðið, so eg skal ikki koma meira inn á hetta málið í hesi grein. Tá tú hevir lisið hesar triggjar greinir, gert tú kanska so væl at skriva nokur orð sum svar á tær. Vit eiga at koma til botns í hesum máli. Kanska vit tá verða einigir um okkurt